

РЕШЕНИЕ

№ 698

гр. София, 07.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

**ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10704** по описа за **2022** година докладвано от съдия Виржиния Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на СДВР, чрез юрк. А. А. срещу Решение № 2372 от 28.06.2022 г., постановено по НАХД № 16081/2021 г. на Софийски районен съд, НО, 15-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление № 21-4332-019645 от 29.09.2021 г., издадено от началник група ПП – СДВР, в частта с която на И. В. И., ЕГН [ЕГН] за нарушение на чл. 44, ал. 2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), на основание чл.179, ал.2 вр. чл. 179, ал.1, т. 5 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева.

В касационната жалба се твърди, че решението е незаконосъобразно, неправилно и постановено в нарушение на материалния закон. Сочи, че при постановяване на решението съдът е възприел превратно фактическата обстановка без да се съобрази с доказателствата, приложени от АНО. Изтъква, че в случая фактическата обстановка се установява в протокола от ПТП, към който е допустима препратка в съответствие с ТР №16/1975 г. на ВС, ППВС № 4/1976 г. и ТР № 4/2004 на ОС на ВАС и ТР № 1/2006 на ВАС. Твърди се, че описаното нарушение напълно позволява да се разбере за какво противоправно деяние е ангажирана административнонаказателната отговорност на ответника по това производство. Моли съда да отмени решението на СРС и да

потвърди процесното НП. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание, касаторът, не се явява и не се представлява. Депозирана е писмена защита, с която се поддържа касационната жалба и наведените с нея възражения.

Ответникът по касационната жалба, се явява лично като оспорва жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

След като се запозна с обжалваното решение и касационните основания, Административен съд София – град, Х.-ти касационен състав, приема следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, в законоустановения 14-дневен срок съгласно чл. 211, ал. 1 АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При постановяване на решението си районният съд е приел за установено от фактическа страна, че на 11.09.2021 г., около 13:35 часа, И. В. И. управлявал л.а. марка А. с рег. [рег.номер на МПС] в[жк]по ул.“676“, с посока на движение от ул.“679“ към [улица]. При кръстовището с [улица], с оглед наличието на паркирани в лентата на движение на управлявания от И. автомобил, същият извършил маневра по заобикалянето им, след което се насочил към своята лента на движение. Непосредствено пред кръстовището на [улица], насрещно движещият се водач на МПС – л.а. марка “С. Д.“ с рег. [рег.номер на МПС] , предприел маневра ляв завой по ул.“676“, като И. решил да му осигури повече място и предприел маневра по движение назад и надясно, като при тази маневра леко изнесъл предната част на автомобила си в [улица]. В този момент автомобилът марка “С. Д.“ с рег. [рег.номер на МПС] подминавал неговия автомобил и настъпил удар между двата автомобила в задната лява част на автомобила л.а “С. Д.“ с рег. [рег.номер на МПС] . Местопроизшествието било посетено от младши автоконтрольор при ОПП – СДВР, който след като огледал автомобилите и водачите попълнили съответните декларации, преценил, че ПТП е настъпило по вина на И.. При поискване от страна на контролните органи същият не представил полица на задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“. Въз основа на изложеното на И. бил съставен АУАН за нарушения на разпоредбите на чл. 44, ал. 2 и чл. 100, ал. 1, т. 3 от ЗДвП

Препис от акта незабавно е връчен на И., който го подписал с възражението, че описаната в него фактическа установка на отговаря на действителната такава. В срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН същият подал и писмени възражения срещу констатациите в акта. Въз основа на така съставения АУАН е издадено и процесното наказателно постановление, което е атакувано само в частта му относно наложена санкция на осн. чл.179, ал.2, вр. чл.179, ал. 1, т.5, пр.5 от ЗДвП за нарушение разпоредбата на чл.44 от същия.

Софийски районен съд, преценявайки събраните доказателства, е направил извод, че АУАН и НП са издадени от компетентен орган и в кръга на неговите правомощия. Приел е обаче, че в хода на административно - наказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, като при съставянето на АУАН и издаването на спорното НП не са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. Според решаващият делото състав е допусната съществена неяснота при

фактическото описание на нарушението, с което е нарушено правото на защита на санкционираното лице. По същество на спора въззивният съд е изложил съображения, че административнонаказателната отговорност на касатора е ангажирана неправилно и е отменил наказателното постановление.

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно.

Изложените в касационната жалба съображения за незаконосъобразност на решението са неоснователни.

Не са установяват твърдените от касатора нарушения на процесуалните правила при преценката на доказателствата и формиране на изводите в решението. Въззивният съд е извършил преценка на показанията на свидетеля-очевидец – другият участник в ПТП, показанията на служителя съставил АУАН, както и на представените в съдебна фаза писмени доказателства поотделно и в съвкупност с писмените доказателства в преписката. Съдът е изпълнил задължението си да вземе всички мерки за разкриване на обективната истина, извършил преценка и формирал вътрешното си убеждение и извод, както относно фактическата обстановка, така и по отношение на доказаността на деянието.

По силата на чл.36, ал.1 ЗАНН със съставянето на АУАН се образува административнонаказателното производство. Законосъобразно съставеният акт има констатираща и обвинителна функция. Със съставянето му за първи път в правния мир се обективира изявлението на актосъставителя относно конкретно извършено нарушение и личността на нарушителя. С акта констатираното нарушение се вменява във вина на лицето, посочено в него като нарушител, което лице се поставя в ролята на „обвиняем“ за извършеното административно нарушение. Поради това и от момента на съставяне на акта, за лицето, посочено като нарушител, възниква правото на защита срещу повдигнатото административнонаказателно обвинение, на което кореспондира задължението на актосъставителя да обезпечи възможността за ефективното му и пълноценно упражняване. Създаването на достатъчно ефективни гаранции за упражняване на правото на защита на нарушителя е установено в негова полза с оглед възможността му да разбере фактическите и правни рамки на вмененото нарушение. Установена е система от правнорегламентирани предписания към актосъставителя, разделени на абсолютно задължителни и относително задължителни правила. Сред абсолютно задължителните правила е описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено.

Видно от събраните по делото доказателства в АУАН и в НП, самото нарушение е описано по следния начин: "при разминаване поради наличието на препятствие от паркиран автомобил от неговата страна непропуска и реализира ПТП в насрещно движещия се товарен автомобил С. Д.", което е квалифицирано като нарушение на чл. 44, ал. 2 от ЗДвП, по който текст именно е ангажирана и административно наказателната отговорност на лицето.

От своя страна текстът на чл. 44, ал.2 от ЗДвП гласи следното: "Ако разминаването не може да се извърши безопасно поради наличието на препятствие или стеснение на платното за движение, водачът, чиято пътна лента е заета, е длъжен да намали скоростта или да спре, за да пропусне насрещно движещите се пътни превозни средства."

Безспорно тази законова разпоредба предвижда две алтернативни задължения, неизпълнението на всяко едно от които би могло самостоятелно да осъществи изпълнително деяние на визираното административно нарушение. Или иначе казано, в

случая, в съответствие с изискванията на чл. 42, т. 4 от ЗАНН съответно чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН административно наказващият орган е следвало да опише конкретното нарушение с формата на изпълнителното деяние осъществено от лицето, което не е сторено.

Изписването и на двете при последващата правна квалификация на деянието и посочването на нарушената правна норма не може да запълни липсата на фактите, обуславящи съставомерността на деянието. В случая е налице само констатация, а не описание на извършеното нарушение.

При така съставените АУАН и НП /в което тази нередовност не е била отстранена/ не става ясно за какво точно поведение е ангажирана административно наказателната отговорност на лицето, което безспорно поставя същото в невъзможност за разбере в какво нарушение точно е обвинен и съобразно с това да организира и защитата си.

За пълнота на изложението следва да бъде отбелязано, че съставения протокол за ПТП категорично не съдържа данни, които биха могли да запълнят фактическа обстановка на обвинението в АУАН, а и такава процесуална възможност според настоящия касационен състав не съществува. Цитираната от касатора практика е относима към издаването на индивидуални административни актове. Последните следва да се разграничават преди всичко от актовете, които се издават от административни органи при упражняване на възложени им правораздавателни функции. Дейността по административно наказване по естеството си е правораздавателна дейност на администрацията. Наказателното постановление, като резултат от упражнената дейност по административно наказване, също представлява по естеството си правораздавателен акт, той не се издава по реда на АПК и не носи белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК (Тълкувателно постановление № 2 от 2015 г.). В това производство АУАН не е акта завършващ производството, а точно обратното – акт с преимуществено процесуално значение, със съставянето на който се повдига обвинение срещу едно лице и се поставя началото на административно наказателното производство. Функцията и значението му бяха подробно разяснени по-горе като същите изключват възможността за подобно препращане.

По делото не е доказано вмененото на наказаното лице нарушение на чл. 44 ал. 2 от ЗДВП, за което му е наложена санкция за това нарушение.

Предвид на гореизложеното, съдът намира, че касационната жалба е неоснователна, а оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски, но същите не следва да се присъждат, тъй като не са претендирани.

Воден от горното и на основание чл. 221 ал. 2 пр. 1 от АПК, Административен съд София – град, XV-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2372 от 28.06.2022 г., постановено по НАХД № 16081/2021 г. на Софийски районен съд, НО, 15-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.